

Pan Blauw

Stephan R. Post

Auteur: Stephan R. Post
Coverontwerp: Stephan R. Post
ISBN: 9789402111545
© 2013 S.R.P.

Voor Nausikaa

Ze danst op een witte kustlijn
In een zachte zomerse regen
Haar golvende haren luiden de komst
Van kruipende golven
En zij geeft ze een thuis in haar schitterende ogen
De avondzon is haar gast in wiens gloed zij baadt
Ze zingt in vrijheid de schoonheid vaarwel
En kust het de nacht

I

De Aletheia Reis

**Onder de sluier van Tampanensis
Bitter voedsel van de natuur
Lastig voor te stellen dat zoiets zou
Bestaan
Zonder reden...**

I

Heer Atmans Koninkrijk

We vonden onszelf stand voor de poort
Geen prikkeldraad prikte in onze ogen
Een muur van rozen waaronder alles is gebogen
Daar voorbij verblijven twaalf monologen

Voor al die verliefd zijn wacht een spektakel
Neem de hand van je geliefde
Vrienden van de afzondering
Het symbool voor toegang
De ingang naar verwondering

“Welkom, welkom! Kinderen!”
“Zoekend naar de geheimen,”
“Van het hart, de geest en huid.”
“Mijn naam is Atman, voel wat ik voel,”
“Ongelofelijk wat dit beduidt.”

Hij is de stem, het portret van betekenis
Achter alles te vinden
Toch een vruchteloze zoektocht
Geen uitleg verwijst naar de kiem
Het huist in het binnenste
Ver voorbij wat is onderzocht

Ieder ziet hem anders gekleed
Sandalen, linnen en krullende haren
Deze man is een bohemien
In zijn koninkrijk klinken proostende snaren

Atman spreekt in rijm
Erodeert de scherpste van onaangenaam gevoel
Opdat niemand afdwaalt in wanhoop
Zijn woorden zijn hartstochtelijk zacht en koel

“Wonderlijk, wonderlijk, ik zie het, ik zie het.”
“Open jullie handen en deel met mij je token.”
“Jullie zijn hier en stemden dus in, pas op!”
“Dit koninkrijk kent zijn vallen en spoken.”

“Gun mij jullie roze mantels en krullige hoeden,”
“Enkel het wezenlijke kan hier lopen en spreken.”
“Koorden worden verbrand, marionetten breken.”
“Veel vragen zie ik, zoals ik jullie heb bekeken.”

Wat ons hier bracht is mysterieus, kwaad en puur
Een ziel drentelend naar het tussenrijk
Velen hunkerden naar de wijn
Een gevoel, een schoonheid waarin ik bezwijk

Wachtend in diepe stilte
Vangend naar nieuwe woorden
Starend naar de vloer
Een spiegel voor het naakte leven
Modderig is de ingang naar het koninkrijk
Reikend naar een hand waarin ik mij wil begeven

“O, deze waarneming steekt mijn hart.”
“Het theater van de dode levende.”
“Realiteit eindelijk ontsluiert.”
“Op naar de muziekvelden en het rustgevende.”

Een lach, mals gif, een kus aan het immense
Het grootse koninkrijk is nauw en intens

“Ontdoe jezelf van de ketenende storm,”

“Laten we gaan, de trein is warm.”

“Volg je trommelslag, de diepe slagen.”

“Het leven voorbij slavernij, permanente inning.”

“Betreed de geest, voor een zachte bezinning.”

Zo sprak Atman in zijn koninkrijk.

II

Madame Erato's Kinderen met Accent

De oude locomotief was groots, onze reis vrolijk
We zagen een glimp van het koninklijk wonen
Klanken van beweging rollend naar een belofte
Een ontmoeting met dochters en zonen

Aangekomen bij een station te midden van bomen
Bedankten we de machinist en zijn stoom
Betalen voor de reis is hier een belediging
Koude munten zijn mythologisch
Een schemerig herinneren van nooit gebeurd
Geen hand behoeft het, deze verlangens

Atman, gekleed in humor, dansend onderweg
Sterren herinneren ons aan de grote dwaasheid
Gedragen voor eeuwen in de grootste show
De rechtmatige eigenaar was altijd de clown
Hij die ons laat lachen

Het tederste seizoen komt, een schijnende vader
Gast van elkaar, minnaars en moeders
Hand in hand wandelend met vrienden
In ons leven, zusters en broeders

Zelfs boven onze velden gaat de zon onder
Koningen van deze velden dragen geen kroon
Onze gids bracht ons naar de eerste dag
Vol met artiesten en schilders in kleurrijk vertoon

De zweep die we zo goed kennen
Zijn de zilveren snaren van hun gitaren
Gekleed in luchtig bloemen kledij
Engelen, die dol zijn op sigaren

“Ga zitten, ga zitten, kleine bezoekers,”
“Deze instrumenten zijn een wonder.”
“Omsluit het vuur, luister, ze gaan zo beginnen,”
“Reinigende muziek, klanken doen nooit onder.”

We werden alleen gelaten, jij en ik, met de besten
Die spelen in oeroud ritme en vervoerende zang
Liggend in het gras, meevoerend op de klanken
Water stijgt, zonder verdrinking, hier is de ingang

De muziek spreekt teveel woorden
Accenten van het hart pulseren en ontspannen
Onze ogen zijn de grootste verhaalvertellers
Madame Erato's kinderen geven ons de muziek

Geloof me, ik geloof jou
De slaap waar we zo in gaan komt van ver
We zullen in de oceaan slapen vannacht
Vier mijl diep en slapen in de zuidelijke ster

Moeder, Madame, houdt van al haar kinderen
Ze zingt terwijl we zinken in stralen van licht
Een zoete parade van dromen
Waar we herenigen waar de nacht zich dicht

III

De Exhibitie van de Orfische Gangen

We werden de velden uitgeleid door de muzikant
Elke noot van zijn gitaar met zacht accent
We verloren het vermoeide gevoel
Maar iets bleef waarvan ik ooit was weggerend

Voordat we konden kijken
Voordat we binnen gingen
Stopte de gitarist en vertelde

“Kwijtschelding van zonden, dat klinkt raar.”
“Een echte zonde wordt gevoeld in het hart,
“Pijnlijk te bespelen.”
“Zij van de clerus zouden moeten weten,”
“Niet te liegen of stelen.”

Grote borden langs de weg
Leidend naar de kleine deur van de eerste galerij
Grote borden met spreuken
Bewuste natuur en excellente woorden
Deze weg is koud, als tochtende lucht
Wij zijn deel van de duizenden gestoorden

We betraden de overloop, klein en nauw
Onmogelijk zij aan zij te lopen, met een reden
Elke galerij is gebaseerd op een seizoen
Niet die van de natuur, maar van eng overtreden

De eerste kamer is koud
Maar het schilderij staat in brand
Woorden en mensen die we nodig hadden
De anonieme is geslaagd in zijn daad
In het dagelijkse leven, bizarre ongevallen
IJzeren vogels die de weg kwijt raken

De tweede kamer is winderig
Maar het schilderij hangt stil
Het is wijd en portretteert beroemde gezichten
Hun overlijden is een triest geval
Hun woorden doen mijn hart oplichten
Gemakkelijk voor te stellen als je het probeert

De derde kamer is luid en eng
Maar het schilderij oogt lief
Gelach van monsters denken we te horen
Hun gezichten zijn verschrikkelijke maskers
Ogen die ons verdriet aandoen
Is het werkelijk
Het goede dat uit hen werd geboren

De vierde kamer is vies en ruikt
Maar het schilderij is schoon
Kastenvol boeken waar stof zich nooit op verlaat
Zijn woorden blijven onaangetast
Maar kreupelt onze zoektocht
Voor hen is arrestatie de grootste toeverlaat
Groots of klein zegt het zoals het Staat

De laatste kamer is klein
Maar zweeft door de anderen
Helderder dan vuur en ziet het kleine graag vallen
Zijn kracht is sterk, zijn hart zwak en bejaard
Desondanks, is het de meester van ons allen

We voelen een nieuwe bleke golf aankomen
De moordenaar staat aan ons adres

Wie maakte jou bang
De Orfische Gangen zijn ontwaakt
De portretten hebben hun taak niet verzaakt

Het raadsel is simpel
Eenogig Goed & Slecht
Onderwezen in veel scholen
Afzonderlijkheid is aangeleerd
We mogen geen bedreigen worden
Zo kwam het geweer hier heen
En dreigen ze met steen
Maar van binnen zijn we...

Binnen die randen zijn wij de zegel
Dat maakt het niet minder werkelijk
Maar wel de regel

IV

Onbeschilderde Bergen en het Verlies van Maggie

We arriveerden in de herfst, na de ontsnapping
Vermoeid, wakker en moraliteit bloedend
We konden geen handen vasthouden
Wederom waren we vreemden
Onze gezichten in onze handen, woedend

De exhibitie was teveel, we waren te jong
Achter een boom zag ik hem schuilen
Heer Atman, zichzelf een glimlach dwingend
Ons lijden deed hem huilen, zoals ik

Mijn vrouw neemt niet langer m'n hand
Ze houdt van me, zegt ze zacht
Maar naast haar kan ik niet meer staan
Als het ik het blijf negeren, deze onmacht

Ik heb jullie allemaal nodig
Weggespoeld door de regen
Alles gekleurd, treurig en blauw
Verdronken in de vaarwegen

Herinner onze woelige test
En zijn boodschap zo zacht gezegend
Omarm het gevoel dat het deed vermoeden
De droom die je zo zacht bejagent

Mijn vrienden, daar in de schemer
Ik voel een wens, een hand die ons leidt
Geen kleren zijn er om te kleden
Deze tentoonstellende naaktheid

We dwaalden af in diepe stilte
Betraden de bergpas
Met behoefte aan onderdak en een strelende hand
En de hoop van de ochtend die ik in je ogen las

Onbedachte vragen waren beantwoord
De waarheid, donkerder dan zwarte streken
Maar meer eeuwig dan plakkerig teer
En dieper dan elk litteken

We kwamen aan bij een verarmde hut
Gemaakte door arme en verwarde architecten
We zouden het niet anders bouwen
De reflectie van het zelf

We zijn haar kwijt, ons gevoel
Ons eens zo sterk heilig doel
De geest is voor altijd veranderd
Mag ik ooit wennen aan deze koude stoel

Verloren in de bergen, zoekend naar warmte
Emoties die we nog hebben zijn louter profaan
Raven zweven boven dit sombere terrein
In mijn gesloten ogen ben ik niet van hen ontdaan

Grote Vrouw, moeder van ons allen
Bevrijdde ons uit haar schoot
Dit huis, deze kamer, dit is onze nieuwe tombe
Enkel die het vonden en hun wijsheid sparen
Zullen schuilen achter deze deuren
En over deze vloeren waren

Het zal maanden duren om te herstellen
Tot in de witte winter

V

De Rijzende Levenskracht en de Heks van de Catacombe

Word wakker...

De raven zijn verdwenen
Door de winterzon, ontnuchterend van aard
De slaap had het tot kasteel gemaakt
Eigen haard is goud waard

Mijn vrienden werden wederom verliefd
De evolutie was dragelijk na de winterslaap
We waren jong en vervuild
Weinig had ik nog bijeen geraapt

De warmte van een ander lijf in de vergetelheid
Zacht, teder en verliefd op mij
Niets is te groot om ervaren te worden in de geest
Ik verwachtte een bezoek, en daar was hij

“O, kinderen het spijt me zo voor dit,”
“Maar er is weer liefde daar waar het pijnlijk zit.”
“Jullie moesten dit alles ondergaan,”
“Anders onvrij leven zonder recht van bestaan.”
“Jullie hebben de wil tot leven herkregen.”
“Dit was nodig, geen vergif, maar een zegen.”

De deur was open, daarbuiten een groot fel licht
De winter was nu warmer dan ooit tevoren
O, hoe een wedergeboren geest kan leven
Vertrekken deden we en maakten nieuwe sporen

Herboren was ik, levend om te creëren
Gaan wandelen terwijl we in leven spitten
Gaat voort! Breng ons naar de rand
We verlaten deze plek, dit eindeloos zitten

Vakanties zijn niet bedoeld om te slapen
Maar om te realiseren waar onze lichamen waren
Verstrikt in Wetten & Waarden
Opgelegd van ver en door vergeten daden

Doe de zon uit! Buk! We zijn er!
Iets houdt ons terug
God in eigen geest is geen garantie voor geluk
Zie daar voor ons de laatste brug

De catacombe was groots onder de berg
We betraden onze gecombineerde fantasie
Twaalf scènes voortdurend ontvouwend
Er is geen uitgang in zicht
Als ieder denkt de wijsheid in pacht te hebben

Daar is iemand, een vrouw, in mijn geest geboren
Prachtige, sluwe vrouw die het toveren goed kent
De personificatie van het verliezen van vrienden
Een gokker voor rijkdom waar zij hard voor rent

Dobbelstenen werden gerold, schedels geworpen
Het spel eindige snel en zij lachte alleen
Kort daarop waren we vertrokken
Haar lach galmde door de grotten
Tien kwamen uit de berg, sterk als een steen
Ik...ik kwam eruit, alleen

Heb geen medelijden, ook al hoor je me treuren
De schuld lag geheel in de bodem
Hetgeen wat ik zal leren zal mij doen opfleuren

Een kleine kosmos huist in elke schedel
Een innerlijke ruimte waarin alles zal geschieden
Met meer dingen die ik ooit kan ontbieden

VI

De Stervende Roos en een Onwetende Geest

Mijn vrienden en ik verlieten de rotsige mond
Een wijds veld en vele torens volgden op het lied
Oude torens met een eeuwenoud geloof
Stekend in de horizon

Grootste velden met florerende kleuren
Duizenden winden die als soldaten opschrikken
Een strijdende parade
Waarvan de wortels mij verstrikken

Dansende rozen op de wind treffen de torens
En we zien hoe hun kronen zich verspreiden
Stilstaan stopt de tijd niet
Dan zien we de wind over het naakte land glijden

Dit is beheersbaar, elke bezichtiging en elke kleur
Echter wat het betekent moet ik nog begrijpen
Een rommelige, rommelige rit
Waarin ik slechts naar geluid en geur kan grijpen

Hardste hamer, zachtste dans
Magische moordenaar en een fraaie gruweldaad
Van dit fenomeen zien we slechts een glimp
Een vredig terreur van weetlust en beraad

Alle mannen en vrouwen in deze wereld
Bewaren vrienden totdat het ten einde loopt
Een feestmaal achter de iris die zij allen bijwonen
Tot hun handelingen worden ontknoopt

Barmhartigheid en hoop in glanzende ogen
Sympathie en durf willen we bouwen
En een weelderige liefde
Waarvan we de droom dromen te zullen trouwen

De reizende schone vogel keert ooit terug
Vroeg vertrokken, weg van het barbaarse gedrag
Geliefde weg, geliefde in de schaduw
Alles achterlatend voor haar droom, als zijde
Wat is geluk – mijn liefdevolle weide

VII

Motel 21 en het Bezoek aan Circus Valsspel

Hoe lang is het geleden
Het einde der rit, ruimte voor de zingende man
Hoe lang is het geleden
Om de vloek der geboorte te doorbreken
Hoe lang is het geleden
Drinken van de vastgezette energie daarvan

Voel de intuïtie, een genezing
Een mandala; perfecte cirkel van contemplaties
Een brandend huis verderop, afkoelend
We wachten op ons vertrek van deze sensaties

Motel 21 met zijn seminars van onderwijs
Het volgen van de lezingen, met een lach geraakt
Lach en grijns om de kreten van onwetenden
Doof voor het ware dat is buitgemaakt

Zoete samenleving, het toneel is bijna compleet
Volg mij over de straat en groet
Al die hetzelfde voelen in schaamte
Kom samen in het onontkoombare, volg de stoet

In mist gehuld is Motel 21
Opklarend op zijn laatste dag
Ontsnappen is te laat van dit stekend verraad
Nieuwe prooi voor het hoge gezag

Vaarwel kinderlijkheid die niemand zal vergeten
Het instituut is waarin ik wegglijd
Gewassen in vuil en piekerende angst
Een plotselinge geest gevuld met spijt

Heer Atman verstoopt zich nu beter
Laat mij niet smeken, waar ligt vrijheid te drogen
De kamer gevuld met ongesluierte bondgenoten
Hemels huis in het centrum van onze ogen

Trachtend het circus voor ons te negeren
Overvloedig en groot met wrede dieren
Het circus, ons centrum voordat de nacht valt
Geschud door de ontvoering
En de beelden en lichten die wij ontdekten
Een onwetende zal genieten van deze dialecten

Vaarwel nogmaals, lieflijke dagen van jeugd
Plots staat niet alles op waarheid en vreugd
Vaarwel nogmaals lieflijke dagen van jeugd
Vaarwel aan een jonge geest levend in eigen nest
Nu langzaam ingewijd in het volwassen orkest

VIII

De Meest Populaire Zee en zijn Vrijwillige Gevangenen

We dachten zojuist
Hoe onaangenaam het is daarmee
Om verplaatst te worden naar deze zee
Gevangen op het strand in koud entree
Als slachtoffers voor een gevoelloos moorddiner

Ik ben jong
Ik bezit kennis die de geest doet wankelen
De woorden op mijn lippen, esthetisch
Mijn verhalen, verbluffend
Achterdochtige blikken ontvang ik als ik spreek
Lippen blijven verzegeld
Ogen in alle kleuren rollen weg
Nekken breken wanneer hoofden van mij afkeren
Ik ben jong
In geen enkele kring kan ik gevonden worden

Ik ben oud
Mijn kennis doet de geest wankelen
Mijn woorden zijn esthetisch
Mijn verhalen, verbluffend
Vertrouwende blikken rusten op mij als ik spreek
Monden wijdt open
Ogen van alle kleuren aanschouwen mij
Nekken staan standvastig als rotsen in de woestijn
Ik ben oud, een cirkel van oren omsluit me

Luister naar wat er is verteld
Jong of oud, niemand is met zekerheid gespeld
Erken hen die zijn gegroeid en hebben geleerd
Door lezen, zelfstudie en ervaring gesmeerd

Een manier om onze samenleving en zorg te zien
Een grote geest zei ooit:
“Leer niet, Leer af!”
Ik ben liever clandestien

De grote zee spreekt eenheid uit
Maar kerft in mij isolatie
Miljarden zwemmers in een machinale natie
Kom niet bij het water, daar ligt verdoemenis
De grondslag van frustratie

Zoek een verblijf in de bevrijding
Pas op voor de verzachtende verleiding
Ontzag voor de oplichting van contemplatie
Niemand zal zich vinden in deze schepping

Luister naar het lied van de miljarden zwemmers
Alle kinderen zijn krankzinnig
Pogen te lokken, pogen te beperken
Onder de zweep van het Buitmaken
En wij waarnemers zijn zogenaamd zwakzinnig

Maar dat zit wel goed, ze hebben niet lang te gaan
Dus vergeven we ze
Wanneer hun lichamen zijn opgeslokt door de zee
Zal er niets om over te halen zijn

Probeer sommigen te redden dichtbij de kust
En leid ze door de schone deur van rust
Aanschouw met hen het ware koninkrijk

Met de waarheid in het verschiet
Eenmaal geleerd is het veilig voor de bandiet
Leef met ze ver weg van die verschrikkelijke kust
Wees het intelligente kind, geen wijze met lust

IX

De Introductie van Ivalara

Als we onze geest van de ketting halen
En boeken bestuderen in weelderige zalen
Geen papier, geen woorden, slechts schone talen
Spreek met het hart dat de duisternis doorklieft

Laat ze je niet scholen
Staar terug, leer, maar laat hen achter in de kou
Liefde & Wijsheid laten ons nooit alleen
Offer de troon op en kom bijeen

Bekrachtigd met scherpzinnigheid
Vergeet niet, het is de mens in ons die lijdt

We straffen onszelf genoeg
Verspillen onze tijd aan zaken buiten onze natuur
We hebben een leven te leiden
De slavendrijver over de rotsen, over de muur!

Ken uzelf, zo kent u uw broeder en zuster
Gelijkheid in deze crisis en frustratie
Gelijkheid in deze valse stagnatie
Leef naar eigen geest die de werkelijkheid inwijdt
Spreek, vrees niet de eenzaamheid

Houdt de waarheid in rust
Met ogen die ons wegleiden van de kust
Wanneer de tijd rijp is zal het genezen
Geen angst, maar moedige daden zullen we lezen
Die van het simpele wezen